

SWISSMINIATUR

Недостају још звоник и три пророва
 шест насликаних брвнара и једна станица
 цвијет горске службе спасавања и она разапета
 ужад о којима висе двије жичаре
 све дрвеће које ограничава кантон
 језеро смјештено у магли
 млаз водопада с пола падине
 недостају путници на санкама
 понека крава и мрмоти и пијетао
 усправљен на торњу и још патке и алпски козорози
 и плесачи на каменим трговима
 старац задужен за заустављени сат
 на градској вијећници и дјечак с јабуком на глави
 на скулптури у стилу оних од леда и чоколаде
 недостају још нове банке и предузећа
 недостаје музика са звучника
 посљедњи бијели крстови на заставама.

За одржавање пејзажа
 потребно је рашчланити му разлоге
 начинити обећану земљу за дезоријентисане летове
 дијаспоре кратког даха
 склоне алтернативним спасењима
 потребно му је обновити утопије
 изложити се ризику с урбанизованом Хајди
 и ландскнехтима посјелим у *stube*-у
 задовољити се распареним хипотезама
 атоналним сегментима шепаве ријечи
 треба се склонити у минималном
 сразмјерно процјењивати перспективе
 и ту остати утврђујући педаљ по педаљ
 мјере увијек у скали бола.

ДИПЛОМА

Дјевојчица која пише пјесме
сија у задњим клупама
са мастилом
измрвљеном гумицом траком
што клизнула је с плаве дјевојчица
знаш пишем пјесме каже нам
и боји наочаре на носу
надима име порумењелим перима
ослобађа граматике, чудо
мало малецно, ослобађа бол
уредно посложен у плишаној перници
потом се погне да привеже прелаз
четири узице из цијеле једне судбине
и тако када подигне главу
дјевојчица која писала је пјесме
већ је нека друга и сада заборавља
да наоштри оловку осмјехује се
и згаснувши не говори даље
не примјећује

VIA SERBELLONI

Талас је почео на Божић замотан
у целофан исти бијаше дуги сто
римован за новчић, соба у којој се играло
Индијанаца, месо међу кестењем у кухињи
под јелком је тихо надошао али
онда је стигла пјена иста бијаше научена
љубав, идеја о посјелој породици, вријеме минуло
у очима, у свакој соби све већи тепих
талас тек назрет лагана пјена
док ти није досегао до уста и ми заједно смо
те изгубили у постељи твој глас од кости сад већ
плутајући нестала си у оно мало чаршава усамљена
тог октобарског јутра у води измијешаној рукама
одмах је ишчилила пјена једног скромног
таласа у Милану мало треба да се осуши
покопаш је с њеном медузом.

АРЛ У ДАНЕ *FIESTE*

Улази у лавиринт тијела које
га прима за сцену овај бик
од калаја а смрт у пијеску
ријешао је грумењавим кулама

улази сам у разјареност боја
неравноправан свој рат чудовишта
не разумије хвата се за коња
удара одбацује трчи открива
срце посрће

улази са својим мрачним нарицањем
босоног ипак не посустаје
не пада додају мачеве

насрће на несавршеност
подлијеже несавршености.

БРАЧНИ

Повјерила сам човјеку кога није било
да је овај кревет превелик за мене саму

Баш када је по ко зна који град
опет почео да мре око мене
искористила сам величину као изговор
због чињенице да љубав
од мене никад не може бити изречена

Сваким праском нове зоре
испод празне ђубре
све док јутро
наспрам нас јаче

свјетлост да не раставља
што је моја велика празнина саставила

MEMO DES MOTS

Игра се састоји у томе да окренеш картицу
нађеш име које се односи на слику
успоставиш везу између њих
Игра почиње кад откријеш ко постоји
његова силуета враћа те оном имену
може трајати десетљећима
не побјеђује се не губи се
може трајати преко дозвољеног времена
Игра завршава кад је све названо
свака слика с властитим именом
сложен у шпил сваки пар
Након игре не остаје никад ништа
на страници на столу ништа
ако је прикривена поезија
има хрбат једног ожиљка

PYTHON

Гдје ми почиње реп,
који од мене чини звијер
осуђену да заувјек гмиже
по трбуху или на репу
који почиње не знам гдје да л'
од очију, уста, срца
पूर्णог органа ил' још ниже у бескрај
гдје почиње та нужда
за животом од које сам једно
са бестидним мирисом тла
од које ми пламте завоји
на трбуху или репу
и која ме оваплоћује да се тарем
дијелом најизложенијим паклу
и љуштим жар у мембранама
злих годишњих доба
да гутам прашину
увијек привржен животу за којим жудим
који полази опет од репа,
гдје ми почиње реп,
да заувјек гмижем.

МЕЋУ ЕКСПОНАТИМА

Остали су метеорити
испод пише
посљедица удара и сагоријевања
Заузимају велику салу
међу хрпама пепела и вертикалним угарцима
Сијају угасли
котрљају се непомични
тако хладни да чини се да грију
У средишту Музеја мртвих ствари
само је једна дидаскалија
њихова
још читљива
па ипак
они (наспрот изгледу) и даље живе
А с друге стране
исправно је запитати се
кад љубав изгара изван орбите
што од ње преостати може
Ноћ каткад
овдје падне тако брзо
преплови празне сале
каткад се чини да се чује завијање сирене

ОД ЉЕПОТИЦЕ ЊЕНОЈ ЗВИЈЕРИ

Укратко ти јављам да сам
одлучила пустити те да умреш у
том твом далеком врту неколико ријечи
да ти кажем да ћу доћи само кад
не будеш то више могао знати сигурна
да ме ниси мрзио толико
да ме пожелиш чекати заувјек

пишем ти да те обавијестим
да ћу хтјети натраг мед
и ђумбир и хрскави мусли
кућни мантил мароканске папуче
књиге списе компјутер бразилске CD-ове

док ти постепено гаснеш
у оном твом пустом врту
уз плејбек цврчака и
колону мрава која иде унатрашке

видјећу те мила љубави
само кад те више не буде
спустивши кофер на траву
прећи ћу пажљиво преко леша
да присјетим се других тијела у твом
канџе једнога чељусту другог
и неког длакавог бола
чудовишта који снашао је све

између сузе и шмркљиве тужбалице
шаке земље и наклона
отићи ћу са штапом преко рамена
кофера објешеног с једне стране путник
с одређеним бројем корака
као нешто што нико више не чека
и што најзад може пристићи

ЛУТКИНА КУЋА

Пресјек куће.
Фронтални. Половина у сјенци.
Трећи спрат је поткровље.
Празни се.
Котрља се једна лопта, непрекидно, а прашина је љубичаста.
Други спрат се гиба.
Сви дјечији кораци, на хиљаде. Мачји.
Гиба се.
На првом спрату почиње бол.
Она је сва на кревету, распаднаута.
Он је чека у кади.
У приземљу је почело има неколико дана.
Она је сад у кухињи. Већ је плакала и жури се.
Он ју је пратио својим стаклима од дувана.
Напољу сплет мачева. Травњак с гаражом.
Ту је било име.

Пресјек не показује степенице.
Пролази се отпозади, од једног спрата до другог.
Дјеца сва редом то знају.
У салону је она изгубила своје године. Он разум.
Шкрипи небитно која кост, неки кутњак.
Прашина је постала небескиплава и одражава.
Не очекују се путеви.

ШАСТЕ

Полуострво је идеални компромис
између прерогативе и одсутности,
оно што остаје од земље
која исцрпила је разлоге да буде
тако силно земља,
међуалпски ћорсокак душе
која се не усуђује опет покушати
полет и предају.
И просипа се, отапа се
сама постајући водом,
спора суза обузета
поновним уливањем у око.
Никад није била арка
шћућурена у заклону планине
и не може препознати потопе.
Неразријешени сукоб
свих њених дана
налази се у танушном раскораку
између географије и историје,
мапирању обузетим собом
и оном непронађеном времену,
између тијела и његовог покрета
још поринуте жудње
и протраћене њежности.

(С италијанској превела **Марија Берјам Пеликани**)